

måste betecknas som en avgörande brist, med tanke på gruppens uppdrag.¹ Man får nog betrakta högskolorna som vinnare, eftersom denna konstruktion innebär att det även fortsättningsvis är upp till rektor att avgöra hur oredlighet ska anges, utredas och vilka påföljderna ska bli.²

Riktlinjer för god forskning

Möjligen kan man i arbetet med att definiera oredlighet hämta inspiration ur Vetenskapsrådets åtta budord för forskare, som de formuleras i *Vad är god forsknings-sed?*, uttryckta på ett ledigt språk (men med det något mer uppfordrande *skall* istället för *ska*).

- Du skall tala sanning om din forskning
- Du skall öppet redovisa metoder och resultat
- Du skall öppet redovisa kommersiella intressen och andra bindningar
- Du skall medvetet granska och redovisa utgångspunkterna för dina studier
- Du skall inte stjäla forskningsresultat från andra (t ex från yngre medarbetare)
- Du skall hålla god ordning i din forskning (bland annat genom dokumentation och arkivering)
- Du skall inte bedriva din forskning på sådant sätt att andra människor kommer till skada (t ex försökspersoner)

1. Vetenskapsrådet (2009), *Promemoria angående förordningsändringar avseende vetenskaplig oredlighet*, yttrande över Utbildningsdepartementets promemoria "Expertgrupp för oredlighet i forskning vid Centrala etikprövningsnämnden, (http://www.vr.se/download/18.44482f6612355bb5ee780002385/090821_Vetenskapsradets%2Bsynpunkter_pm%2Bom%2Boredlighet.pdf).
2. Samuelsson, Marielouise, (2009), *Kritik mot brist på riktlinjer när forskningsfusk ska utredas*, artikel i Universitetsläraren, nr 13 2009.

■ Statsvetenskaplig Tidskrift 2010, årg 112 nr 3

- Du skall vara rättvis i din bedömning av andras forskning

MAGNUS ERLANDSSON

Fem snabba frågor till

Gissur Ó Erlingsson, Linköpings universitet, som tillsammans med Douglas Brommesson, Linnéuniversitet, var gästredaktörer för Statsvetenskaplig tidskrifts temanummer 2010/2, *Partier i förändring* – som i sin tur låg till grund för två seminarier under årets Almedalsvecka.

Lyckades ni "nä ut" i den tuffa konkurrensen om uppmärksamhet och utrymme i Almedalen?

– 2010 års Almedalsvecka hade fler arrangemang än någonsin i evenemangets historia. Vi var därför i förväg lite osäkra på hur pass attraktivt ett rent statsvetenskapligt seminarium, utan drinkar, ballonger och lösgodis, skulle vara. Farhågorna visade sig vara klart onödiga, problemet var snarare var den lokal vi hade – som rymde 60 personer – var för liten. Båda våra seminarier fyllde rummet till bredden, där åhörare stod eller helt sonika satte sig ned på golvet för att lyssna. Vi räknade in omkring 100 personer i rummet båda dagarna – och många fick vända i dörren, framför allt till onsdagens seminarium om de borgerliga partierna. Temanumret lyckades även tränga igenom i mediebruset på ett överraskande bra sätt. Som några exempel kan nämnas Dagens Nyheter (1 juli) som beskrev temanumret som "läsvärt från pärm till pärm", Studio Ett i P1 (9 juli) som intervjuade en av de medverkande författarna, Per T Olsson

som ägnade hela sin söndagskrönika i Sydsvenskan den 12 juli åt temanumret, och Svenska Dagbladet (2 juli) som lyfte fram temanumret på sin ledarblogg. Därutöver har numret recenserats eller på annat sätt uppmärksammats i en hel del regional media och på olika samhällskommenterade bloggar.

Vad tyckte egentligen partiernas företrädare om temanumrets förklaringar av partiernas förändringar?

– Det varierade, men generellt sett möttes vi av förvånansvärt stort instämmande från politikerna. Samtidigt presenterade några av partiföreträdarna kompletterande förklaringar, men det var i de flesta fall med betoning på just kompletterande. Ett exempel var betydelsen av kontextuella överväganden som partiföreträdarna tenderade att betona lite mer.

När rådde samstämmighet mellan statsvetare, politiker och publik – och när gick meningarna isär? Kan ni ge exempel?

– Det är klart att de enskilda politikerna i panelen fann saker att kritisera i de individuella artiklar och presentationer de var satta att kommentera, men överlag tycks författarna ha träffat hyggligt rätt i sina analyser, givet de synpunkter som gavs.

Föga överraskande, männe, luftade dock några politiker tveksamheter kring de passager i numret som avhandlade partiernas mer egoistiska motiv, i synnerhet var det en av panelisterna som diskvalificerade ”kartelltesen” som direkt felaktig.

Vågar man säga något generellt om partiernas syn på partiforskning – välkommet eller oönskat?

– Mycket välkommet, det är vårt bestämda intryck. Flera efterlyste mer av den här varan och menade att möten mellan forskare och politiker var värdefulla, att det borde finnas fler naturliga mötesplatser där forskningstester på ett kreativt sätt kan brytas mot politikernas praktiska erfarenheter.

Ert roligaste ögonblick under seminarierna och Almedalsveckan?

– Så här i efterhand: roligast var känslan av att ett statsvetenskapligt arrangemang av det här slaget var så uppskattat, att det blev så välbesökt och att många politiker var villiga att gå in i en analytisk förutsättningslös diskussion. Det gav mersmak och gör också att vi vill rekommendera andra statsvetare att överväga egna arrangemang under kommande upplagor av Almedalsveckan.